

Ζητήματα καὶ κρατᾶτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἁμῶν
Ε' Θεσσαλονικεῖς (Κεφ. Β' στιχ. 15)

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΚΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 8 Ἰουνίου 1959 (Π.Ο.Η.)
"Ετος ΙΔ'. Ἀριθ. 314 Τιμὴ Φέλλον Δρχ. 1

Διευθύνεται ὑπὸ ἡμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 80

Ἐξατομικῶς: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΟΤΟΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Σ.
Γραφεῖα : Ὁδὸς Κάνιγγος 32 Τηλ. 622.952 - Ἀθήναι

ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΚΑΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Πάρα πολὺ ἐπίτυχῶς ἔχει καθιερωθῇ ἡ Κυριακὴ τῆς Πεντηκοστῆς νὰ εὐρίσκεται πλησίον τῆς Κυριακῆς τῶν Ἀγίων Πατέρων. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ὑπενθυμίζεται εἰς τὸν Ὁρθόδοξον χριστιανὸν ἡ τεραστίᾳ συμβολὴ τῶν Πατέρων εἰς τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι θεοσύστατον ἴδρυμα· ζῇ καὶ ὑπάρχει εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ ὑπερκοσμοῦ, τοῦ ὑπερφυσικοῦ· εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Χάριτος. Τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας συνίσταται εἰς τὸν ἀγιασμόν τῶν μελῶν αὐτῆς διὰ τῆς ἐνεργοῦ ἐπικοινωνίας τούτων μετὰ τὴν πραγματοποιηθεῖσαν ἐν Χριστῷ ἀπολύτρωσιν. Εἶναι λοιπὸν ἡ Ἐκκλησία ἕνα πνευματικὸν σὺμπαν, τὸ ὁποῖον ζωογονεῖ καὶ θερμαίνει, ὁδηγεῖ καὶ φωτίζει ὁ νοητὸς Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης.

Ἀκτῖνες τοῦ Ἥλιου αὐτοῦ εἶναι οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας! Ὁ ἥλιος χωρὶς τὰς ἀκτῖνας του δὲν θὰ καθίστα αἰσθητὴν τὴν ἐνέργειάν του· καὶ ἡ Ἐκκλησία χωρὶς τὰς παγχρύσους καὶ παμφώτους αὐτὰς ἀκτῖνας, τοὺς Πατέρας δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ συνδέσῃ τὴν πηγὴν τῆς χάριτος μετὰ τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην αὐτῆς.

Βεβαίως δὲν ἀποδίδομεν εἰς τὸν Θεὸν ἀδυναμίαν ἀμέσου ἐπαφῆς μετὰ τὸν ἄνθρωπον· ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι μόνον καθαρὸν πνεῦμα, ἀλλὰ καὶ ὕλη δι' αὐτὸ ἀδυνατεῖ, ὥς ἐκ τῆς ὕλικής του ὑποστάσεως, νὰ εὐρεθῇ καθ' ὅλοκληρίαν εἰς τὸν χῶρον τοῦ πνεύματος καὶ νὰ ἐπικοινωνήσῃ ἐνώπιον ἐνώπιω μετὰ τὸν Θεόν. Τόσον διὰ νὰ γνῶσιν τὴν ἀλήθειαν, ὅσον καὶ διὰ νὰ σωθῇ διὰ τῆς ἀληθείας, ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ μίαν σειράν πράξεων καὶ ἐνεργειῶν, ὀφειλομένων μὲν

εἰς τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ, παρεχομένων ὁμῶς εἰς τὸν ἄνθρωπον δι' ἐπιλέκτων τινῶν ὀργάνων τῆς θείας Προνοίας.

Καὶ τὰ ὄργανα αὐτά, τὰ εὐστόχως ἀποκληθέντα ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ ὕμνωδοῦ «Πάγχρυσά στόματα τοῦ Λόγου», εἶναι οἱ Πατέρες.

Οἱ Πατέρες ὑπῆρξαν ἄνθρωποι· ἄνθρωποι ὁμῶς ἀγαπήσαντες ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον τὸν Χριστόν· ὥς ἄλλοι Ἀβραάμ ἐθυσίασαν εἰς τὸν βωμόν τῆς ὑπεράτης αὐτῆς ἀγάπης πᾶσαν πρόσκαιρον ἐπιθυμίαν, γεννηθεῖσαν εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀπὸ τὸν φυσιολογικὸν τῶν σύνδεσμον μετὰ τὴν ζωὴν. Οἱ Πατέρες ἠγωνίσθησαν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, ἐστερέωσαν τὸ πνευματικὸν αὐτῆς κράτος καὶ ἐξησφάλισαν τὸν θρίαμβον τῆς ἀληθείας εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν ἀνθρώπων. Ὅλα δὲ αὐτὰ τὰ ἐπέτυχαν, διότι ἠδυνήθησαν νὰ περιορίσουν εἰς τὰ ὅρια τοῦ αὐστηρῶς ἀναγκαίου τὴν ὑλικότητα τοῦ βίου καὶ νὰ ζήσουν τὴν ὑπερτάτην ὠραιότητα τοῦ πνεύματος· ἐπέτυχον τὸν ἀγιασμόν, τὴν ἐσωτερικὴν καὶ καταυγάζουσαν καθαρότητα.

Ἡ ἐπιτυχία τῶν εἰς τὸν τομέα κυρίως τῆς ἐμπεδώσεως τῆς μοναδικῆς ἀληθείας τοῦ δόγματός δὲν συνιστᾷ προσωπικὸν κατόρθωμα, ὀφειλόμενον εἰς τὸ μεγαλεῖον τῆς μορφώσεώς τῶν· ἀποτελεῖ καρπὸν οὐρανίου φωτισμοῦ, ἀποτέλεσμα ἐμπνεύσεως τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Ὁ Ἄρειος καὶ ὁ Μέγας Ἀθανάσιος μονομαχοῦν εἰς τὴν Νίκαιαν τῆς Βιθυνίας. Καὶ οἱ δύο ἀρκετὰ μορφωμένοι καὶ ἐπιτυχῶς κατηρτισμένοι εἰς τὴν φιλοσοφίαν. Ἐν τούτοις ὁμῶς τὸ περιλάλητον χωρίον τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάν-

ΚΡΑΤΑΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ

Ὑπὸ τοῦ δικηγόρου κ. Σ. Ἀγραφιώτου

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἰς τὴν πλάνην τῶν Δυτικῶν τοῦ Πάπα καὶ λοιπῶν περιέπεσε καὶ ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἑλλάδος τὸ 1924, ἣτις παρέσυρε καὶ τὴν Πολιτείαν, δι' ἣς ἐπεχείρει τοὺς διωγμοὺς καὶ τὰς ἐξορίας τῶν πιστῶν δούλων τοῦ Θεοῦ, ὅπως τοῦτο ἐποιοῦν καὶ οἱ πλανώμενοι Εἰκονομάχοι Βασιλεῖς καὶ Πατριάρχαι κατὰ τῶν τιμώντων τὰς Ἁγίας Εἰκόνας πιστῶν δούλων τοῦ Θεοῦ, οὓς οἱ πλανώμενοι ἐθεώρουν πλανωμένους, χωρὶς νὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψιν, ὅτι αὐτοὺς ὁ Χριστὸς ἔδωκε τιμὴν εἰς τὴν μορφήν του εἰς τὸ Μανδύλιον, ὅπερ ἐορτάζεται τὴν 16ην Αὐγούστου ἐκάστου ἔτους. Συνεπῶς ὅπου διωγμοὶ ἐκεῖ καὶ πλάνη, ἐκεῖ ἔλλειψις ἀγάπης, ἣν ἐντελείλατο ὁ Κύριος τῆς Δόξης.

Προσκροῦει

Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ Ὁρθοδόξου ἐορτολογίου ἀντίκειται πρὸς τὴν πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολὴν τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν Παύλου (Κεφ. 15) τὴν λέγουσαν οὕτω.

Ὡ τέκνον Τιμόθεε τὴν παρακαταθήκην φύλαξον

νου «καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος» (Α' 2), τὸ ἀποδεικνύον ὁφθαλμοφανῶς τὴν ἀλήθειαν τῆς Θεότητος τοῦ Χριστοῦ, δὲν τὸ βλέπει ὁ Ἀρειὸς καὶ δι' αὐτὸ ἐξακολουθεῖ νὰ βλασφημῇ λέγων «ἦν ποτε, ὅτε οὐκ ἦν» τὸ βλέπει ὁ Μέγας Ἀθανάσιος καὶ βροντοφωνεῖ «οὐκ ἦν ποτέ, ὅτε οὐκ ἦν».

Διατί ;

Διότι ὁ μὲν Ἀρειὸς εἶχε ὡς ὁδηγὸν τῆς ἐξιχνιάσεως τῆς ἀληθείας τὰς γνώσεις του, τὴν λογικὴν του, ἐνῶ ὁ Μ. Ἀθανάσιος κατηυγάζετο ἀπὸ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα ! Εἰς τοὺς Πατέρας αὐτοὺς ὀφείλομεν, ὡς ἐλέχθη ἀνωτέρω, τὴν διὰ σωσιν τῆς ἀληθείας μέσῳ τῶν δογμάτων, τῶν κανόνων, τῶν ἐθίμων, τῶν παραδόσεων καὶ τῶν λοιπῶν στοιχείων, ποὺ συνθέτουν τὴν Ὁρθοδοξίαν !

Καὶ ἡ ἀλήθεια ἀποτελεῖ τὸ ἀπαραίτητον ὁξυγόνον τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς, τὴν σοβαροτέραν προϋπόθεσιν τῆς Ἀπολυτρώσεως.

Ἡ Πεντηκοστὴ μᾶς ὑπενθυμίζει τὸν χαρακτῆρα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ὑπερβατικὴν αὐτῆς προέλευσιν· ἡ ἱερὰ μνήμη τῶν Πατέρων προβάλλει ἐνώπιον ἡμῶν τὰ ἐπίλεκτα ὄργανα τοῦ Παρακλήτου, δι' ὧν διεμυμήθη ἡ Ἀλήθεια καὶ τοὺς πνευματικὸς ἡμῶν γονεῖς, δι' ὧν ἐγεννήθημεν ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ !

Ἀναγνώστα.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ ὑπερῶν τῆς Πεντηκοστῆς, ἐνθα μυστηριωδῶς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον κατεργάζεται τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου,

Θέσιν εἰς τὸ ὑπερῶν αὐτὸ ἔχουν τὰ γνήσια τέκνα τῶν Πατέρων, τὰ ἀπηλλαγμένα τῆς βρωμερδὸς ὀλκότητος τοῦ βίου, τῆς ἐωσφορικῆς ἀλαζονείας,

ἐκτρεπόμενος τὰς βεβήλους κενοφωνίας καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως· ἡ χάρις μετὰ σοῦ Ἀμήν.

Ἐνταῦθα ὁ κορυφαῖος Ἀπόστολος Παῦλος συμβουλεύει τὸν μαθητὴν του Τιμόθεον νὰ φυλάττῃ τὰ διατεταγμένα ὑπὸ τοῦ Νόμου τοῦ Θεοῦ νὰ ἀποφεύγῃ δὲ καὶ ἀποστρέφεται τὰς ψευδοθεωρίας τῆς μεταβλητῆς ἐπιστήμης εἰς τὰς ὁποίας ἀσχολούμενοι τινες ἐξέπεσαν ἀπὸ τὴν ὀρθὴν πίστιν εἰς ἣν πολλοὺς παρέσυραν. Ἐν τέλει ἀναγνωρίζων τὰς ἀρετὰς τοῦ μαθητοῦ του Τιμόθεου εὐλογεῖ αὐτὸν διὰ τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ.

Πρὸς δὲ τοὺς Θεσσαλονικεῖς γράφων λέγει. «Ἀρα οὖν Ἀδελφοί στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγον εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν». Διὰ τῆς ἐπιστολῆς του ταύτης προτρέπει τοὺς Θεσσαλονικεῖς νὰ κρατῶσι τὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας τὰς ὁποίας ἐδιδάχθησαν παρ' αὐτοῦ προφορικῶς καὶ ἐγγράφως δι' ἐπιστολῶν του.

Πρὸς δὲ τοὺς Κολασσαεῖς γράφει.

«Ἀδελφοί, βλέπετε μήτις ὑμᾶς ἔσται ὁ συλαγωγῶν διὰ τῆς φιλοσφίας καὶ κενῆς ἀπάτης κατὰ τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου τούτου κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν ἀνθρώπων καὶ οὐ κατὰ Χριστόν, ὅτι ἐν αὐτῷ κατοικεῖ πᾶν τὸ πλῆρωμα τῆς Θεότητος σωματικῶς».

Διὰ τῆς ἐπιστολῆς του ταύτης ἀγωνιζόμενος ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μετὰ πόνου ψυχῆς παροτρύνει τοὺς Θεσσαλονικεῖς νὰ μὴ παρασύρῳνται ἀπὸ τὰς θεωρίας τῶν ψευδοδιδασκάλων καὶ λοιπῶν δοκησιολόγων τοῦ κόσμου τούτου καὶ ἀνελπισθῆτως ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὴν χάριν καὶ τὴν πίστιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅστις ὡς μόνος ἀληθινὸς Θεὸς εἶναι ἐνώτερος πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας καὶ ὅλων τῶν ἐπιστημῶν.

Πρὸς αὐτοὺς Γαλάτας γράφει «Γέγραπται γὰρ ἐπικατάρατος πᾶς ὃς οὐκ ἐμμένει ἐν πᾶσι τοῖς γεγραμμένοις ἐν τῷ Βιβλίῳ τοῦ Νόμου τοῦ ποιῆσαι αὐτά».

Ἀγωνιζόμενος ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὑπὲρ τῆς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ ὑπομιμνήσκει εἰς τοὺς Γαλάτας· καὶ λέγει ὅτι ὅσοι δὲν διδοὺν προσοχὴν εἰς τὸν γεγραμμένον Νόμον τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐπικατάρατοι, καθὼς λέγει ἡ Ἁγία Γράφη.

Τὶ ἔχουν ν' ἀντιτάξουν εἰς ταῦτα οἱ λεγόμενοι νεωτερισταί, οἱ ὁποῖοι περιφρονοῦν ἐκείνους οἱ ὁποῖοι φυλάττουν τὸν Νόμον τοῦ Θεοῦ ;

Προσκροῦει

Πρὸς τὴν ἀπάντησιν, ἣν ἔδωκεν ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος πρὸς τοὺς ἐρωτήσαντας αὐτὸν Σαδουκαίους τί πρέπει νὰ πράξωσι διὰ τὰ σωθῆσιν καὶ εἶπεν εἰς αὐτοὺς. «Οὐδὲν ἄλλο εἰ μὴ τὸ διατεταγμένον». Ἐνταῦθα ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος συμβουλεύει τοὺς Σαδουκαίους, ὅτι μόνῃ σωτηρίᾳ αὐτῶν ἔγκειται εἰς τὴν τήρησιν τῶν γεγραμμένων, τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει νὰ μεταβάλλωνται διὰ νέων θεωριῶν.

Ὅταν ἔχωμεν τοιαῦτα διδόμενα διατὶ νὰ πολυπραγμωνώμεν περὶ ἄλλας συζητήσεις καὶ ἐρεῖνας καὶ ἀπαλλοτριούμεθα τῆς Θείας Χάριτος ;

ΣΤ. Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἐορτολογίου ἀντίκειται εἰς τὴν ἐνότητά τῆς πίστεως πάντων εἰς τὴν δύναμιν τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἣν ἐξήγγειλεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χρῆ-

στός διὰ προσευχῆς του ἐν Γεθσημανῇ ὀλίγον πρὸ τῆς συλλήψεώς του, ἣν ἀπηρτίσθη πρὸς τὸν Οὐράνιον αὐτοῦ Πατέρα. «Καθὼς σὺ Πάτερ, ἐν ἑμοὶ καγὼ ἐν σοὶ ἐν ἐσμέν, οὕτω καὶ αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ἐν ᾧσι, ἵνα γινώσκῃ ὁ κόσμος, ὅτι σὺ μὲ ἀπέστειλεις».

Τὴν ἐνότητα ταύτην τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τοῦ Θεοῦ ἔχουσα ὑπ' ὄψιν ἡ Ὁρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία βοᾷ εἰς ἐκάστην μυσταγωγίαν «Τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τὴν κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος αἰτησάμενοι ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραδώμεθα». Ὁμοίως βοᾷ λέγουσα «Ὑπὲρ τῆς Εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου, Εὐσταθίας τῶν Ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν καὶ τῆς τῶν πάντων ἑνώσεως».

Ἐχουσα δὲ ἡ Ἐκκλησία συμπαραστάτας τοὺς Ἁγίους Πατέρας εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἐνώσεως καὶ τῆς σωτηρίας, λέγει εἰς κάθε Ἱεροτελεσίαν «Εὐλογητός ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν κλπ.».

Οἱ Πατέρες οὗτοι σὺν τοῖς ἄλλοις ἐδέσπισαν μετὰ τῶν ἄλλων Νηστειῶν καὶ τὴν Νηστείαν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ Τίμιου Σταυροῦ, ὅστις ἔχει τέσσαρας πλευρὰς καὶ σημαίνει κόπον, προσηγηθεὶς τῆς Ἀναστάσεως ἡ ὁποία σημαίνει χαράν. Τὰ καλὰ κόποις κτώνται ἐμπνεόμενοι ἔλεγον οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνες.

Τὴν Νηστείαν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἔκαρα τόμησαν καὶ ἐξεμηδένισαν εἰς τινὰ ἔτη οἱ λεγόμενοι καινοτόμοι· ἦτοι ἐξηφάνισαν μιὰν πλευρὰν τοῦ ζωοδόχου καὶ ζωηφόρου Σταυροῦ μὴ σεβόμενοι αὐτὸν καὶ τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους, οἵτινες ἐν τῇ κρίσει κατὰ τὸ ἀψευδὲς στόμα τοῦ Σωτῆρος θὰ καθίσωσιν ἐπὶ δώδεκα Θρόνων κρίνοντες τὰς 12 φυλὰς τοῦ Ἰσραὴλ. Ἐτη περικοπῆς τῆς Νηστείας τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων κατὰ τὸ ἐν χρήσει ὥρολόγιον τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τὰ 1929, 1945, 1956, 1959, 1964, 1975, 1983, 1986 καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Οἱ δεχθέντες τὴν ἐκμηδένισιν τῆς Τεσσαρακοστῆς τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ συνεπῶς μιᾶς πλευρᾶς τοῦ Σταυροῦ πῶς δύνανται νὰ ἁγιασθῶσι καὶ ἐξαγνισθῶσι μὴ προσηγηθείσης νηστείας, ἥτις κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδοξίας ἐξαγνίζει τὸν ἀνθρώπον καὶ τοῦ δίδει τὸ δικαίωμα νὰ μεταλάβῃ τῶν ἀχράντων φρικτῶν μυστηρίων τοῦ σώματος καὶ αἵματος τοῦ Κυρίου, νικωμένης διὰ τῆς νηστείας τῆς ἐπαναστάσεως τῆς σαρκὸς νικᾶται αὐτὸς ὁ ἄρχων τοῦ σκότους καὶ τοῦ ψεύδους διάβολος. Ἐν τούτῳ δηλ. τῷ φανέντι ἐν Οὐρανῷ Σταυρῷ εἶπεν ὁ Θεὸς πρὸς τὸν Μέγαν Κωνσταντῖνον Νίκα. Ἡ ἀφαίρεσις δὲ μιᾶς πλευρᾶς αὐτοῦ καθιστᾷ αὐτὸν ἀτελῆ μὴ ἔχοντα χάριν, ὥς τῷ κάτωθι σχῆμα δηλοῖ

τέλειος Σταυρὸς ἀτελὴς Σταυρὸς

Ὁρθοδόξων

Καινοτόμων

Προσक्रούει

Ζ. Εἰς τὸ μέγα ἐνωτικὸν πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις ἔχει μέγιστον προσορισμὸν νὰ διδάξῃ, φωτίσῃ, ποδηγητήσῃ καὶ ἐνώσῃ εἰς μιὰν πίστιν τὴν ἁ-

γουσάν εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, κατὰ τὸ ἀφειδὲς ῥῆμα τοῦ Θεανθρώπου εἰπόντος «Πάντας ἐλκύσω πρὸς ἑμαυτόν».

Πρὸς δὲ τοὺς μαθητὰς ἐμφανισθεὶς κεκλεισμένων τῶν θυρῶν εἶπε πρὸς αὐτοὺς μετὰ τὴν τριήμερον Ἀνάστασιν του. Εἰρήνη Ὑμῖν.

Στ. Ἀγραφιῶτης

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΑΠΟ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

Ἀπὸ τὴν ἱερὰν σκήτην τῆς Ἁγίας Ἀννης μᾶς γράφει μακροσκελεστάτην ἐπιστολὴν διὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς στήλης «εἰς τὸ περιθώριον τῆς Ἱστορίας» ὁ εὐλαβέστατος μοναχὸς Ἀχίλλειος τοῦ γέροντος Ἐλευθερίου.

Εἰς τὴν ἐν λόγῳ ἐπιστολὴν μὲ γραφικὴν παραστατικότητα ὁ π. Ἀχίλλειος μᾶς περιγράφει τὸν πρῶτον λειτουργόν, τὸν παπᾶ Γιάννη.

Σταχυολογοῦμεν μερικὰ ἀποσπάσματα τῆς ἐπιστολῆς «Ἦτο πυρρὸς φωτίζων τὸ περιβάλλον καὶ προσέφερεν εἰς ἡμᾶς τοὺς πιστοὺς ὅλον τὸ πολῦτιμον περιεχόμενον αὐτοῦ κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ σχίσματος τῆς Ἐκκλησίας. Ἀληθῶς εἰς ἓκ τῶν πρῶτων ἐσήκωσεν τὸ ἱερὸν λάβαρον τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἐπολέμησε τὸ ἱερὸν του στήθος τὴν πλάνην.

Προπύργιον αὐτοῦ ἦτο ἡ Ὁμορφοκκλησιὰ καὶ κατὰ δευτέρον λόγον τὸ ἐρημοκκλησιᾶκι Ἀγιοὶ Ἀκίνδυνοι εἰς τὰ Πατήσια.

Μικρὰ μικρὰ παιδιὰ, ὡς διηρασμένα ἐλαφάκια ἐτρέχαμε εἰς τὰς πυκνάς, πάρα πολὺ πυκνάς ἀγρυπνίας, ὅπου εἰς τὴν Ὁμορφοκκλησιάν ἐτέλει κ' θ' ἐκάστην Κυριακὴν, κατὰ τὰς Δεσποτικὰς ἑορτάς, τὰς θεομητορικὰς καὶ τῶν μεγαλυτέρων Ἀγίων».

Ἀναφέρει ἐν συνεχείᾳ ὁ π. Ἀχίλλειος, ὅτι ἡξιώθη νὰ ἴδῃ τὸν Τίμιον Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνωθεν τοῦ μικροῦ μονυδρίου τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.

Μὲ συγκινητικὴν ταπείνωσιν ὁ π. Ἀχίλλειος διερωτᾶται πῶς θὰ σκιαγραφῇ τὴν δρᾶσιν τοῦ πρώτου ἐφημερίου, Π. Ἰωάννου.

Καὶ ὅμως ἡ ἀγαθὴ μερίδα, τὴν ὁποίαν ἐξέλεξε ἀκολουθήσας τὴν ἀγγελολίμητον πολιτείαν, ὥς καὶ ἡ δρᾶσις ἐνδὸς ἐτέρου πνευματικοῦ τέκνου τοῦ παπᾶ Γιάννη, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Θιοδοσίου ἐν Ἱεροσολύμοις, τότε Γιαννακοῦ, μαρτυροῦν τὴν ἀξίαν τοῦ ἱερέως καὶ σκιαγραφοῦν τὴν μορφήν του.

Λυποῦμεθα, διότι ὁ χώρος δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ παραθέσωμεν ὅλην τὴν περισπούδαστον ἐπιστολὴν του. Θὰ τελειώσωμεν μὲ ἓνα περιστατικόν, ποὺ ἀναφέρει, ἀπὸ τὴν Ὁμορφοκκλησιάν. Ἐνθυμούμαι καλῶς, ὅτι κάποτε αἰφνιδίως ἔκαμον ἐξόρμησιν ἀρκετοὶ χωροφύλακες διὰ νὰ τὸν συλλάβουν τὴν 4ην πρωϊνὴν, μετὰ ἀπὸ μιὰν ἀγρυπνίαν. Ἐκύνκλωσαν λοιπὸν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἀνέμενον νὰ τελειώσῃ ἡ λειτουργία, διὰ νὰ μὴ σημειωθῇ ἐπείσοδιον. Κατ' ἀπαίτησιν τῶν πνευματικῶν τέκνων τοῦ πατρὸς Ἰωάννου μετὰ τὴν λῆξιν τῆς λειτουργίας ἐψάλλει παράκλησις, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὁποίας ὁ ἀείμνηστος

Ο ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΟΣ ΨΑΛΜΟΣ

Ῥπό Ὁσιολογιωτάτου Ἀγιορείτου Μοναχοῦ Ἀντωνίου Μουστάκα

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 310 φύλλου)

«Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου, καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειπον».

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος πράττει ἔργα ἐνάρετα εὐαρεστεῖται ἐπὶ τούτοις ὁ Θεὸς ἐπιβλέπων εὐμενῶς; ἐπ' αὐτοῦ, ἀποστρέφει δὲ τὸ πρόσωπόν του ὁ Θεὸς ἂν ἡμῶν ὅταν ἁμαρτάνωμεν. Λέγει λοιπὸν ὁ ψαλμῶδὸς Δαβὶδ πρὸς τὸν Θεόν: Ἐπειδὴ, Κύριε μου, τὰ ἁμαρτήματά μου εἶναι φανερά ἐνώπιόν σου, διὰ τοῦτο παρακαλῶ παρὰ βλεψὸν αὐτὰ καὶ ἐξάλειψον ἀπὸ τὸ βιβλίον τῶν ἔργων μου. Ἐξάλειψον δὲ «πάσας» τὰς ἁμαρτίας μου· διότι ἐάν καὶ μὴ μόνῃ μείνῃ εἶναι ἀρκετὴ αὕτη ἵνα μὲ ἀποστείλῃ εἰς τὴν κόλασιν. Καὶ τοῦτο εἶναι σύμφωνον πρὸς τὸν λόγον τοῦ Ἀδελφοθέου Ἰακώβου, εἰπόντος «ὅστις ὄλον τὸν Νόμον τηρήσει, πταίσῃ δὲ ἐν ἐνί, γέγονε πάντων ἔνοχος». (Κεφ. Β'. 10).

Ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρω ψαλμικοῦ ῥήτοῦ ὁμιλῶν ὁ Ἅγιος Αὐγουστίνος, λέγει τὰ ἀκόλουθα: «Ἐάν θέλῃς νὰ σοὶ εἰσακούσῃ ὁ Θεός, καὶ νὰ γένηται τὸ πρόσωπόν του ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας σου, καὶ νὰ μὴ τὰς βλέπῃ πρέπει σὺ νὰ τὰς ἔχῃς πάντοτε ἔμπροσθέν σου καὶ νὰ τὰς θρηνῇς. Διότι ἂν σὺ ρίψῃς ὀπίσω σου τὰς ἁμαρτίας σου καὶ τὰς λησιμονήσῃς, ὁ Θεὸς τὰς βάλλει ἔμπροσθέν του καὶ τὰς ἐνθυμεῖται διὰ νὰ σὲ παιδεύσῃ. Συνάγαγε πάντα τὰ ἁμαρτήματά σου καὶ ὡς ἐν βιβλίῳ γράφε· ἂν γὰρ σὺ γράψῃς, ὁ Θεὸς ἐξαλείφει· ὥσπερ οὖν, ἂν μὴ σὺ γράψῃς, ὁ Θεὸς καὶ ἐγγράφει καὶ δίκην ἀπαιτεῖ».

«Καρδίαν καθαράν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ὕδατι μου».

Ἡ λέξις καρδία ἔχει πολλὰ τὰ σημαίνόμενα. Σημαίνει καὶ αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὸ σωματικὸν μέρος τῆς καρδίας, Σημαίνει καὶ τὴν γνώμην καὶ προαίρεσιν τοῦ ἀνθρώπου. Σημαίνει δὲ πολλάκις καὶ αὐτὴν τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου. Κατὰ τὸ τρίτον αὐτὸ σημαίνόμενον λέγει ἐνταῦθα ὁ Προφήτης Δαβὶδ παρακαλῶν τὸν Θεὸν ἵνα καθαρίσῃ τὴν ψυχὴν του ἀπὸ τὸν μολυσμὸν τοῦ διπλοῦ ἁμαρτήματος, νὰ ἀνακαινίσῃ αὐτὴν πα-

λαιωθείσαν ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας καὶ νὰ ἀποκαταστήσῃ αὐτὴν εἰς τὸ ἀρχαῖον φυσικὸν κάλλος. Εἶναι τοῦτο ἑρμηνεία Βασιλείου τοῦ Μεγάλου λέγοντος: «Τὸ κτίσον ἐνταῦθα οὐ τὴν οὐσίωσιν δηλοῖ, ἀλλὰ τὴν βελτίωσιν κτίσον, φησὶν, οὐχὶ νῦν δημιουργήσῃς, ἀλλὰ τὴν ἐκ κακίας παλαιωθείσαν ψυχὴν καὶ σεσαθρωμένην ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας ἀνακαινίσῃς».

Ἐν συνεχείᾳ δὲ παρακαλεῖ τὸν Θεὸν ὁ Δαβὶδ ἵνα βάλῃ μέσα εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του (αὐτὸ δηλοῖ τὰ «ἐγκατα») τὸ χάρισμα τοῦ Πνεύματος τῆς εὐθύτητος διὰ νὰ ἰσιάζῃ τὰς στραβάς καὶ σκολιάς κινήσεις αὐτῆς. Ὁ δὲ Μέγας Ἀθανάσιος ὁ Ἀλεξανδρείας λέγει, ὅτι: «Πνεῦμα τὸν νοῦν ἐκάλεσεν ὁ Δαβὶδ. Ἀσφάλισον οὖν τὸν νοῦν, Θεέ μου, ὥστε μηκέτι εὐκολὸν εἶναι καταπίπτειν εἰς ἁμαρτίαν».

Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, καὶ τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἅγιον μὴ ἀντανέλῃς ἀπ' ἐμοῦ».

Μὴ με διώξης, Κύριε. ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, ἥτοι ἀπὸ τὴν ἐπισκοπὴν τῆς σκέπης καὶ προστασίας σου, ἕνεκα τῶν ἁμαρτιῶν μου, καὶ μὴ πάρῃς ἀπὸ λόγου μου τὸ χάρισμα τοῦ Πνεύματος τῆς Προφητείας ἐπειδὴ ἡμάρτησα. Ὡστε ἀπὸ τὸ ρητὸν τοῦτο συμπεραίνεται, ὅτι καὶ μετὰ τὴν ἁμαρτίαν δὲν ἀφρέθῃ παντελῶς καὶ ἐξ ὁλοκλήρου ἀπὸ τὸν Δαβὶδ τὸ Προφητικὸν χάρισμα, τὸ ὁποῖον βεβαίῳ καὶ ὁ Θεὸς Χρυσόστομος λέγων ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ τοῦ ἀνωτέρου Ψαλμικοῦ στίχου: «Σαφῶς τοίνυν διὰ τούτων μεμαθήκαμεν τῶν λόγων, ὡς οὐκ ἐγυμνώθη (ὁ Δαβὶδ) τῆς τοῦ Πνεύματος χάρις τοῦ ἁγίου· οὐ γὰρ ὡς γυμνωθεὶς ἀπολαβεῖν ἱκετεύει· ἀλλὰ μὴ στερηθῆναι ταύτης ἀντιβολεῖ».

«Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου, καὶ πνεύματι ἡγεμονικῷ στήριξόν με».

Διὰ τῶν λόγων τοῦ στίχου τούτου παρακαλεῖ τὸν Θεὸν ὁ θεὸς Δαβὶδ, ὥστε νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν χαρὰν ἐκείνην καὶ τὴν εἰρήνην τῆς συνειδήσεως, τὴν ὁποῖαν εἶχε πρὸ τοῦ νὰ πέσῃ εἰς τὴν ἁμαρτίαν· διότι ὁ τῆς συνειδήσεως ἔλεγχος εἶναι σφοδρὰ τιμωρία εἰς τὸν ἁμαρτωλὸν εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν· εἰς δὲ τὴν μέλλουσαν, αὐτὸς ἐστὶν «ὁ σκώληξ ὁ ἀκόμητος», Παρακαλεῖ δὲ νὰ δοθῇ εἰς αὐτὸν καὶ «πνεῦμα ἡγεμονικόν» δηλαδή νὰ τῷ δοθῇ δύναμις ὥστε εἰς τὸ ἐξῆς νὰ πολεμᾷ καὶ κυριεύῃ τὰ πάθη του, καὶ νὰ ὀδηγῇ αὐτὸ εἰς τὰ καλὰ καὶ τὰς ἀρετάς.

(Ἀκολουθεῖ)

Ῥπεσθυνοσ Ὑλης Παναγιώτης Ι. Βρετάνος

Κάνιγγο: 32 — Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμίνη

Θεμιστοκλέους 33

Πατὴρ ἄφησε τὸ καλυμμαύχι του εἰς τὸ ἱερόν καὶ αὐτὸς ἐσκέπασε τὸ πρόσωπόν του μὲ κάλυμμα μοναχῆς· συνοδευόμενος δὲ ὑπὸ 2—3 μοναχῶν ἐξῆλθε ἀφανὴς μέσφ τῶν φρουρῶν του. Ἀφοῦ δὲ ἔφυγον ὅλοι τότε οἱ φύλακες ἀντελήφθησαν τὸ τέχνασμα».

Εὐχαριστοῦμεν τὸν καλὸν πατέρα Ἀχιλλεῖον διὰ τὰς πληροφορίες του καὶ παρακαλοῦμεν καὶ αὐτὸς τὸν γνωρίζοντα διὰ τὴν ἀλησμόνητον περίοδον τῶν πρώτων ἐτῶν νὰ μᾶς γράφῃ, διὰ νὰ τὰ δημοσιεύωμεν.

Ο ΜΟΝΑΧΙΚΟΣ ΒΙΟΣ

ὑπὸ Ἀρχιμ. ΑΓΓΕΝΤΙΟΥ ΠΑΣΤΡΑ

Ὡς μεγάλοι διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν ἡμέραι θὰ εὐοδάζονται πάντοτε αἱ ἐπέτειοι τῆς κοιμήσεως τῶν Ὁσίων Πατέρων, οἵτινες διὰ τῆς φωτεινῆς καὶ μεγαλεπιβόλου θρησκευτικῆς σταδιοδρομίας των κατέστησαν οἰκουμενικοὶ διδάσκαλοι καὶ πρωτοπόροι παντὸς εὐγενοῦς ἰδεώδους. Μεταξὺ τῶν ὑπερόχων καὶ ἀπροσπελάστων τούτων φυσιογνωμιῶν ἐξέχουσιν θέσιν κατέχει ὁ ἐν Ἀγίοις Πατὴρ ἡμῶν Παῖσιος, ἀνὴρ ἀσκητικώτατος καὶ ὑψινοῦστατος, οὗτινος ἡ ἐτήσιος μνήμη τελεῖται τὸν παρόντα μῆνα Ἰούνιον.

Τοὺς ἀσκητικοὺς καὶ ὑπὲρ ἄνθρωπον ἀγῶνας του, τὰς παλλαπλὰς δοκιμασίας καὶ τοὺς πειρασμοὺς του, τὰς κατὰ τῶν πονηρῶν πνευμάτων περιφανεῖς νίκας του, τὰ ἀπειρα θαύματά του καὶ τοὺς ἄθλους οὓς ἐτέλεσεν ἐν τῷ μοναδικῷ ἐπαγγέλματι δύναται τις νὰ μελετήσῃ εἰς τὸν Συναξαριστὴν (τοῦ Ἰουνίου) ὅπου θὰ θαυμάσῃ τὴν ἀγίαν, θεάρεστον καὶ ὑπερφυσικὴν πολιτείαν τοῦ Ὁσίου τούτου Πατρὸς, ὁ ὁποῖος ἠξιώθη νὰ διαλέγεται μὲ τὸν Κύριον ὡς φίλος πρὸς φίλον ἐνεκα τῶν μεγίστων ἀρετῶν του καὶ ἰδιαιτέρως τῆς ἀπλότητος, ἥτις τὸν διέκρινε καὶ ἀπέτελει γνήσιον καὶ χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τῆς κατὰ πληρικὴν πρᾶσιν ἀποκρίσεώς του.

Πατριάρχης, ἡγῆτωρ καὶ καθηγητὴς τοῦ χοροῦ τῶν Μοναζόντων δύναται νὰ θεωρηθῇ ὁ Ἅγιος Παῖσιος, ὁ ὁποῖος μετ' ἄλλων ἐξ Ἰσου πρὸς Αὐτὸν περιβοήτων μοναχῶν ἐλάμπρυναν τὸν μοναχικὸν βίον καὶ ἐδημιούργησαν ἕνα κύκλον μαθητῶν ἐξ ὧν προῆλθον ἐπίσκοποι καὶ ἱερεῖς, διδάσκαλοι καὶ Κατήχηται καὶ περικλεεῖς ἡγετικά φυσιογνωμίαι τῆς Ἐκκλησίας. Δὲν προτιθέμεθα ἐνταῦθα νὰ ἐξιστορήσωμεν τὰ τοῦ βίου τοῦ Ὁσίου Πατρὸς Παῖσιου καὶ ἄλλων περιφανῶν μοναχῶν, ἀλλὰ δομῶμενοι ἐξ αὐτοῦ θέλομεν νὰ καταδείξωμεν τὴν ἀξίαν καὶ τὸ ὕψος τῆς Μοναχικῆς πολιτείας, ἥς οὐδὲν οὔτε μεῖζον οὔτε ἴσον.

Ὁ Μοναχικὸς βίος εἶναι θεσμὸς θεοσύστατος, ἀφοῦ ὁ Ἰδιοῦς ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς ἐν τῇ ἐπιγεῖῳ ζωῇ Του προετίμησε νὰ πολιτευθῇ μοναχικῶς καὶ νὰ διατυπώσῃ τὸ περίφημον ἐκεῖνο: «ὁ δυνάμενος χωρεῖν χωρεῖται», δι' οὗ παροτρύνει αἱ παρακινεῖ εἰς τὴν ζωὴν ταύτην τοὺς ἔχοντας ἀναμαρτήσας τὰς πνευματικὰς τῶν δυνάμεις καὶ ἔχοντας κατανοήσας πῶς ἄνωθεν εἰσι προωρισμένοι νὰ ἐγκολπωθῶσι τὴν μοναδικὴν πολιτείαν, τὴν θείαν καὶ οὐράνιον Μοναχικὴν πολιτείαν πλεῖστοι τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἐνκομίωσαν καὶ ἐθεόκησαν ὡς τὸν τελειότερον καὶ ἐξοχώτερον τῶν ἄθλων ἐξ ὧν δύναται ἡ ἀνθρωπίνη ἀτέλεια νὰ ἐπιτελέσῃ.

Ἰδοὺ μερικὰ τῶν ἐγκωμίων τούτων:

«Ἡ ἀγαμία ἀγγέλον ἐστὶ μίμημα» (Ἰω. Δαμασκηνός). «Ὁσφ γὰρ ἄγγελος ἀνθρώπου ὑπέρτερος τοσούτῳ παρθενία γάμου τιμιωτέρα» (Ἰω. Δαμασκηνός).

«Μέγα παρθενία καὶ ἀσυγία καὶ τὸ μετ' ἀγγέλων τετάχθαι καὶ τῆς μοναδικῆς φύσεως (Γρηγ.

Θεολόγος).

«Γάμος συγγνώμη πάθους, ἀγνεία δὲ λαμπρότης. Γάμος πατὴρ ἀγίων, ἀγνεία δὲ λατρεία» (Γρηγ. Θεολόγος).

«Δύο οὐσῶν ὁδῶν ἐν τῷ βίῳ περὶ τούτων, μιᾶς μὲν μετριωτέρας καὶ βιοτικῆς, τοῦ γάμου λέγω· τῆς δὲ ἐτέρας ἀγγελικῆς καὶ ἀνυπερβλήτου, τῆς παρθενίας» (Μ. Ἀθανάσιος).

«Ὡςπερ Ἀγγέλων παρεμβολὴ ἀγίων, οὕτω μοναχῶν πλῆθος ἐπὶ τὸ αὐτό, διὰ παντὸς ἐχόντων τὴν διάνοιαν πρὸς τὸν Θεόν» (Ἀγ. Ἐφραίμ).

Οἱ προαναφερθέντες οὗτοι Ἅγιοι Πατέρες καὶ πλεῖστοι ἄλλοι, ὧν μνείαν οὐκ ἐποιήσαμεν, οὐχὶ μόνον δι' ἐγκωμίων, ἐθαύμασαν καὶ υπερύψωσαν τὴν μοναδικὴν πολιτείαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἡσπάσθησαν καὶ ἐγένοντο θιασῶται αὐτῆς διαπρέψαντες ἐν τῷ μοναδικῷ βίῳ καὶ ἐπιτυγχόντες διὰ τῶν ὑπερανθρώπων προσπαθειῶν των νὰ ἀρθοῦν εἰς ὕψιστα πνευματικὰ ἐπίπεδα ἀρετῆς καὶ ἀγιότητος.

Τίς ἐπαξίως καὶ προσηκόντως δύναται νὰ ἐξυμνήσῃ τοὺς κατὰ καιροὺς μονάσαντας Ὁσίους Πατέρας, οἵτινες τὰ πάντα ἡγήσαντο ὡς σκύβαλα διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, οἵτινες ὑστερήθησαν καὶ ἐθλίβησαν καὶ ἐκακονχήθησαν ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὁπαῖς τῆς γῆς, οἵτινες πάντα τὰ τοῦ κόσμου τερπνὰ κατέπτυσαν καὶ ἐσταυρώθησαν τῷ κόσμῳ καὶ ταῖς τοῦ βίου ἡδοναῖς: Πᾶν ἐγκώμιον, πᾶς ἐπαινος, πᾶς διθυραμβικὸς ὕμνος ἡττάται πρὸ τοῦ μεγέθους καὶ τῆς ἀξίας τῶν Ὁσίων Πατέρων, οἱ ὁποῖοι ἐγένοντο διάκοσμοι τῆς ἐρήμου καὶ διδάσκαλοι τῆς μοναχικῆς ζωῆς: ἀνακαινίσαντες οὐχὶ μόνον ἑαυτοὺς καὶ ἀποτελέσαντες σκεύη τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἀλλὰ καὶ γενόμενοι παραλλήλως τύπος καὶ ὑπογραμμὸς πάσης ἀρετῆς καὶ ἀγιότητος εἰς τοὺς ἐν τῷ κόσμῳ βιοῦντας, οἵτινες καταθελγόμενοι καὶ γοητευόμενοι ἀπὸ τοὺς ὁσίους τούτους μοναχοὺς ἔτρεχον ὡς διψῶσαι ἔλαφοι εἰς τὰς ἐρήμους διὰ νὰ διδαχθοῦν, νὰ θεραπευθοῦν σωματικῶς καὶ ψυχικῶς καὶ νὰ συναποκομίσουν φεύγοντες τὰς ἀγίας εὐχὰς των.

Τοσαύτη δὲ φλογερὰ ἀγάπη ἐνεφύλωνεν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν μοναχῶν τούτων, ὥστε πολλάκις ἡ ἀγάπη αὕτη τοὺς ἔκαμε νὰ ἐγκαταλείπουν τὴν ἐρημίαν των καὶ νὰ κατέρχωνται εἰς τὰς πόλεις ἄλλοτε διὰ νὰ ὑπεραμυνθοῦν σθεναρῶς τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ δεινῶν αἱρετικῶν καὶ ἐχθρῶν τῆς ἀληθείας, ἄλλοτε διὰ νὰ διδάξουν καὶ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν τοὺς ἐθνικοὺς, ἄλλοτε διὰ νὰ προσφέρωμεν τὰς ὑπηρεσίας των εἰς τοὺς πάσχοντας καὶ ἐνδεεῖς καὶ ἄλλοτε διὰ νὰ γίνουν διδάσκαλοι τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας καὶ χριστιανικῆς ἀληθείας εἰς τοὺς ἀμαθεῖς καὶ ἀπαιδεύτους.

Καὶ ἐνῷ οἱ Ὅσιοι Πατέρες ἐν τοῖς ἐρήμοις ἀπεδύοντο εἰς ἀγῶνας ὑπερανθρώπους καὶ ἐπάλαιον μὲ ὁρατοὺς καὶ ἀοράτους ἐχθρούς, ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ αὐτὰ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως, οὐχὲν ἦττον ὁμως δὲν

ἔπαινον νὰ ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν δόξαν καὶ ἰσχὺν τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ ἀγωνίζονται προθύμως διὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς ὀρθοδόξου πίστεως.

Καὶ δὲν περιορίζετο ἡ δράσις τῶν Ὁσίων τούτων Πατέρων μόνον εἰς ἀγῶνας ἀσκητικούς καὶ ἀγῶνας ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδόξιας, ἀλλ' ἐπεξετείνετο καὶ εἰς συγγραφικὴν ἐργασίαν. Ἀρκεῖ νὰ ἀναφερθῇ, ὅτι ὁ κάλαμος πλείστων πεπαιδευμένων μοναχῶν παρήγαγε συγγράμματα μεγίστης σημασίας, τὰ ὅποια μελετῶνται μέχρι σήμερον καὶ θεωροῦνται πρωτοφανοῦς ποιητικῆς, φιλολογικῆς καὶ λογοτεχνικῆς ἀξίας.

Αἱ μοναὶ λοιπὸν εἶναι ἀναντίρρητον καὶ πανθομολογούμενον, ὅτι ὑπῆρξαν ἀνεκὰθεν τόποι φιλοξενίας, ἐσωτερικῶς ὁμηγητήρια ἱεραποστολικῆς δράσεως καὶ ἐργαστήρια ἀρετῆς καὶ ἁγιασμοῦ.

Ἄς μᾶς εἰπουν τώρα οἱ ἡμιμαθεῖς καὶ ὀλίγον μετασχόντες τῆς πολυτελοῦς τραπέζης τῆς φιλοσοφικῆς πανδαισίας ἡ ἐρωτοτροποῦντες πρὸς τὰς ἡδονὰς καὶ ἀπολαύσεις καὶ διαστρέφοντες τὴν ἀλήθειαν, ἃς μᾶς εἰπουν τώρα οἱ δορμεῖς καὶ ἀθυρόστομοι κατήγοροι τοῦ μοναχικοῦ βίου, διατὶ θεωροῦν τὴν μοναχικὴν πολιτείαν οὐτιδανήν, εὐτελῆ, ἀναξίαν λόγου καὶ μὴ προσφέρουσιν οὐδεμίαν θετικὴν ὑπηρεσίαν εἰς τὴν κοινωνίαν. Ἰδοὺ ἡ ἱστορία, ἡ πραγματικότητα, ἡ ἀλήθεια τοῦ; διαφεύδουν, διότι ὁ μοναχικὸς βίος συνδυάζει ἐν ἑαυτῷ καὶ τὴν ἀναγέννησιν καὶ τελειοποίησιν τοῦ ἰδίου τοῦ μονάζοντος καὶ τὴν οἰκοδομήν, διάσωσιν καὶ ἐξυπηρέτησιν τοῦ πλησίου.

Μελετήσατε, ὦ πολέμοι τοῦ Μοναχικοῦ βίου, μελετήσατε προσεκτικῶς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν διὰ νὰ ἴδῃτε πόσον πλανᾶσθε, διὰ νὰ ἴδῃτε—ἐὰν κατορθώσουν νὰ ἴδουν οἱ ἐσκοτισμένοι ὀφθαλμοὶ τῆς ψυχῆς σας—πῶς ἐκ τῶν κόλπων τοῦ Μοναχισμοῦ ἀνευῆθσαν πνευματικὰ ἀναστήματα πρώτου μεγέθους ὡς Ἰωάννης ὁ Λαμασκηνός, Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, Ἐφραίμ ὁ Σύρος, Ἰωάννης τῆς Κλίμακος, Ἀντώνιος ὁ Μέγας καὶ τόσοι ἄλλοι, ὧν τινων αἱ ὑπηρεσίαι πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα εἶναι ἀνεκτίμητοι.

Ἀλλὰ θὰ εἰπουν οἱ ἀσεβεῖς οὗτοι: «Δὲν ἀρνούμεθα, ὅτι οἱ μοναχοὶ τῶν προγενεστέρων αἰώνων ἐστάθησαν εἰς τὸ ὕψος τῶν κατέστησαν φωστῆρες ἐν μέσῳ γενεᾶς σκολιάς καὶ διεστραμμένης. Δὲν ἀρνούμεθα, ὅτι οἱ μοναχοὶ τῶν παρελθουσῶν γενεῶν εἰργάσθησαν εἰς ὅλους τοὺς εὐγενεῖς τομεῖς τῆς ἀνθρωπίνης δραστηριότητος. Ἀλλὰ οἱ μοναχοὶ τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος τί προσφέρουν εἰς τὴν κοινωνίαν;». Καὶ ἀπαντῶμεν εἰς αὐτοὺς: «Ναί, κύριοι πολέμοι τῆς μοναχικῆς πολιτείας, ὁ νῦν μοναχικὸς βίος δὲν εἶναι τόσον ἀκαμῆτος, ὅσον ὁ τῶν παλαιότερων χρόνων. Ἀλλὰ ἀναλογίσθητε καὶ ὑπὸ ποίας συνθήκας ἀναπτύσσεται. Ο νῦν Μοναχικὸς βίος ἀναπτύσσεται δυστυχῶς ὑπὸ τὰς συνθήκας ἐνὸς ἀγρίου καὶ ἐξοντωτικοῦ μένους ἐκ μέρους τοῦ Κράτους, τοῦ κλήρου καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν θρησκευτικῶν ὁργανώσεων, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἐγείρει θρασείαν τὴν κεφαλὴν κατὰ παντὸς φιλομονάχου καὶ διακατεχομένου ἀπὸ τὸν ἀγνὸν καὶ οὐράνιον πῦρον νὰ ἀφιερωθῇ εἰς τὸν Θεόν, νὰ γίνῃ μοναχός. Καὶ ἐνῶ κατὰ τοὺς παλαιότερους χρόνους καὶ ἰδίᾳ κατὰ τὴν Βυζαντινὴν ἐποχὴν αὐτοκράτορες καὶ λαὸς συνήργουν παντοιοτρό-

πως διὰ τὴν ἀνέγερσιν τῶν μονῶν καὶ τὴν ἐξασφάλισιν τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων τῶν ἐν αὐταῖς ἐνασκουμένων Ἀγίων Πατέρων, σήμερον ἀνώτατοι ἄρχοντες, κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ καταπολεμοῦν τὸν μοναχικὸν βίον διασαλπίζοντες, ὅτι οὐδὲν οὗτος προσφέρει εἰς τὴν κοινωνίαν. Καὶ ὅμως! Καὶ σήμερον ὑπάρχουν μοναχοὶ ἐνάρτετοι ἂν ὄχι τοῦ ὕψους ἐνὸς Παχωμίου ἢ Ἀντωνίου, ὑπάρχουν ὅμως, τονίζομεν, μοναχοὶ μὲ ἐπὶ γνῶσιν τοῦ ἱεροῦ προσορισμοῦ τῶν, οἱ ὁποῖοι ἀθορύβως καὶ ἀφιλοδόξως κατεργάζονται τὴν ψυχικὴν τῶν σωτηρίαν καὶ ἀγωνίζονται νὰ μεταλαμπαδεύσουν τὸ χριστιανικὸν φῶς καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Εὐαγγελίου εἰς ψυχὰς μακρὰν τοῦ Θεοῦ ζώσας. Καὶ ἂν τινες ἐκ τοῦ ἱεροῦ Μοναστικοῦ τάγματος ἐκπίπτουν καὶ δὲν ἀνταποκρίνονται εἰς τὴν ὑψηλὴν ἀποστολήν των, τοῦτο οὐδόλως μειοῖ τὸ γόητρον τοῦ Μοναχισμοῦ, ὅστις ποτὲ δὲν θὰ παύσῃ νὰ ἐλκύῃ εἰς τὴν γλυκεῖαν θαλωρὴν του ὅσας ψυχὰς προσώρισεν ὁ Θεὸς νὰ διαπλέγονται ἀπὸ τὰ ὕψιστα ἰδεώδη καὶ νὰ ποθοῦν νὰ ὀδεύουν τὴν ὁδὸν τῆς τελειώσεως.

Καὶ ἂν καὶ οἱ ἀσεβεῖς, βορβορόστομοι καὶ πολέμοι τοῦ Μοναχικοῦ βίου πολλαπλασιάζονται καθημερινῶς καὶ μὲ τὰς συκοφαντικὰς δυσφημίσεις των προσπαθοῦν νὰ παρουσιάσουν εἰς τὰ ὄμματα πάντων, ὅτι ὁ Μοναχισμὸς εἶναι ἀχρηστος, οὐχ' ἦττον οἱ ἀληθεῖς καὶ γνήσιοι ὁπαδοὶ τοῦ Σωτῆρος δὲν θὰ παύσουν ποτὲ νὰ ἐνδύνωνται μὲ τὴν ὑπερκόσμιον μοναχικὴν πολιτείαν καὶ νὰ προσφεύγουν εἰς τὰς στοργικὰς ἀγκάλας τῆς διὰ νὰ εὕρουν ὅ,τι ἀνώτερον καὶ ἰδεωδέστερον ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον τῶν ἡθικῶν ἀξιών».

Πολυσέλιδα ἄρθρα καὶ ὀγκώδη συγγράμματα θὰ ἔπρεπε νὰ γράψῃ κανεὶ πρὸ κειμένου νὰ παραστήσῃ καὶ καταδείξῃ τὴν ἀξίαν τῆς Μοναχικῆς πολιτείας, ἥς οὐδὲν ὑπέρτερον ἐκ τῶν πνευματικῶν ἀγαθῶν. Ἀλλ' ὦ θεία Μοναχικὴ πολιτεία, λάλησον σὺ διὰ τῆς οὐρανίου γλώσσης σου καὶ εἰπὲ ἡμῖν τίς σοῦ ἐχόρισε τοιοῦτον πνευματικὸν κάλλος καὶ ἐσωτερικὴν ἔλξιν, ὥστε ὡς μαγνήτης νὰ ἐλκύῃ τὰς ψυχὰς καὶ νὰ τὰς προσδέχεται εἰς τὰς μητρικὰς ἀγκάλας σου;

Πᾶσα περιγραφή καὶ ἐκθεσις τῶν μοναδικῶν θελημάτων μου εἶναι ἄνωφ λῆς καὶ κατωτέρα τῆς ἀξίας μου θὰ μᾶς ἔλεγε ἡ θεία Μοναχικὴ πολιτεία. Ἐν μόνον σᾶς λέγω: «Γεῦσ' ὅθι καὶ ἴδετε».

Ἡ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΖΟΜΕΝΗ ΣΥΝΟΜΟΣΙΑ

Κατὰ δημοσιογραφικὰς πληροφορίας (Βῆμα 10.6.59) ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. Ἰάκωβος ἐδήλωσεν, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία θὰ συμμετάσχῃ τῆς 21ης (!!!) Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τῆς συγκαλουμένης ὑπὸ τοῦ Πάπα Ἰωάννου 23ου. Καὶ περὶ μὲν τῆς σκοπιμότητος μᾶς τοιαύτης Συνόδου ἐγράψαμεν ἀρκετὰ κατὰ τὸ παρελθόν, ἐν κυρίῳ ἀρθρῷ μάλιστα. Εἰς τὸ παρὸν σημειοῦμεν τὸν ἀριθμὸν! 21η Σύνοδος Οἰκουμενική! Ἡ παπικὴ Ἐκκλησία, θεωροῦσα ἑαυτὴν οἰκουμενικὴν, εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ ἀριθμῇ τόσας Οἰκουμενικὰς Συνόδους ὡς Ὁρθόδοξος ὅμως Ἐκκλησία ἐπιτρέπεται νὰ λη-

Θέματα χριστιανικῆς ἀγωγῆς

ΤΟ ΕΜΦΩΛΕΥΟΝ ΚΤΗΝΟΣ

Ἀπαίσιον καὶ μακάβριον τὸ ἔγκλημα τοῦ Πύργου. Δύο παιδάκια, οὐχὶ μεγαλύτερα τῶν 10 ἐτῶν, ἐφόνευσαν κατὰ τὸν πλέον φρικτὸν καὶ τραγικὸν τρόπον, ἓνα νήπιον 2 ἐτῶν, διὰ τὰ ἴδουν «πῶς πνίγεται ἓνα παιδί».

Τὸ ἔγκλημα αὐτὸ καίτοι μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος του ἢ τοῦλάχιστον σπανίζον, δὲν ἀποτελεῖ μὲν δεῖκτην τῆς ἐπικινδύνου παιδικῆς ἐγκληματικότητος, ἐξικονίζει ὅμως τὴν ἡθικὴν ἀθλιότητα, ἣτις ἐνυπάρχει ἐντὸς τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν ὁποίαν ἀκριβῶς ἔχει ὑπ' ὄψιν του ὁ χριστιανισμός, διὰ τὴν ἀναλαμβάνει τὴν διαπαιδαγώγησιν τοῦ ἀνθρώπου!

Τί ἔκανε τὰ δύο παιδάκια νὰ ἐγκληματίσων;

Ποῖα νήματα μακρὺν κληρονομικότητος συνέκλωσαν τὴν ψυχικὴν πραγματικότητα τῶν μικρῶν αὐτῶν δολοφόνων; Ἀγνωστον! Οὐτε καὶ θὰ ἀσχοληθῶμεν μὲ αὐτήν, τὴν κατ' ἐξοχὴν λαβυρινθώδη διερευνήσιν.

Ἡμεῖς θὰ τοποθετήσωμεν τοὺς ἀνηλίκους ἐγκληματίας τοῦ Πύργου, πλησίον τοῦ πρώτου ἐγκληματίου τῆς Ἱστορίας, τοῦ Κάιν! Καὶ ὁ Κάιν, σχετικῶς μὲ τὰς συνθήκας τῆς ἀπωτάτης ἐκείνης ἐποχῆς ἦτο ἓνα μικρὸ παιδί, μικρότερον ἴσως τῶν παιδιῶν τοῦ Πύργου!

Καὶ εἰς τοὺς τρεῖς ὑπάρχει ἡ εἰκὼν τοῦ ἐμφωλεύοντος κτήνους. Καὶ οἱ τρεῖς ἐπιβεβαίουν τὴν διαπίστωσιν «ἡ διάνοια τοῦ ἀνθρώπου ἔγκειται ἐπιμελῶς ἐπὶ τὰ πονηρά, ἐκ νεότητος αὐτοῦ».

Αὐτὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ἀπομεμακρυσμένος καὶ ἀπογεγυμνωμένος τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ. Ἕνας σαδιστὴς, ἓνας ἐγκληματίας, ἓνα κτῆνος, τὸ ὁποῖον διὰ «ψυχαγωγικοὺς λόγους» διαπράττει φρικτὰ ἐγκλήματα.

Βεβαίως ὑπάρχει ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ, ἡ συνειδήσις, ἡ ὁποία συγκρατεῖ τὸν ἄνθρωπον καὶ ἀναστέλλει τὸ ἔγκλημα!

Ἡ συνειδήσις ὁμῶς ἀπομονοῦται ἐπικινδύνως, εἰς τὴν περιοχὴν τῶν ἀθλιότητων καὶ ἀδυναμιῶν τοῦ βίου, ἐὰν δὲν ἐνισχυθῇ ἀπὸ τὴν Θεῖαν Χάριν!

Δι' αὐτὸ βαπτίζομεν τὰ βρέφη, δι' αὐτὸ παρίσταται ἀνάγκη νὰ ζῶμεν εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Χάριτος διὰ τῆς κατ' ἀξίαν καὶ συνειδητῆς συμμετο-

μονῇ ἐαυτὴν καὶ τὰς Συνόδους τῆς; Ἐπιτρέπεται ἐκπρόσωπος αὐτῆς νὰ ὁμιλῇ περὶ τοιαύτης συμμετοχῆς καὶ νὰ ἑξαρκᾷ μάλιστα αὐτὴν ἐκ τῆς συμμετοχῆς τῶν προτεσταντῶν; Καλὰ θὰ κάνουν οἱ ἐκπρόσωποι τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας νὰ ἀγωνισθοῦν διὰ τὴν συνοχὴν αὐτῆς, διὰ τὴν προσπάθειαν ἐπιβιώσεως τῆς ἀπὸ τὸν Ἀμερικανικὸν κατακλυσμὸν, ἀπὸ τὴν μασσονίαν, ἀπὸ τὴν θρησκευτικὴν ἀδιαφορίαν.

Ἐκτὸς ἐὰν δὲν εἶναι ἐκπρόσωποι τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ἑτεροδόξοι πράκτορες εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

χῆς μας εἰς τὸν μυστηριακὸν βίον τῆς Ἐκκλησίας δι' αὐτὸ πρέπει νὰ πλουτίζωμεν τὸν ψυχικὸν ἡμῶν βίον μὲ ὠφέλιμα ἀναγνώσματα καὶ ἀκούσματα, διότι ἐντὸς ἡμῶν καθεύδει ὁ σκύμνος (λεονταράκι) ὁ ὠρυόμενος.

Ἄς προσέξουν ἰδιαιτέρως τὸ γεγονός τοῦ Πύργου οἱ γονεῖς καὶ οἱ παιδαγωγοὶ καὶ οἱ ἀσχολούμενοι ἐν γένει μὲ τὰ παιδιὰ.

Τὰ παιδιὰ εἶναι φορεῖς ἐνὸς ἀγρίου πρωτογονισμοῦ, κατάλοιπον τῆς προπατορικῆς ἁμαρτίας, τὸ ὁποῖον ἐνισχύεται μὲ τὸ κακὸν παράδειγμα καὶ κατανικάται μὲ τὴν δύναμιν τῆς χριστιανικῆς πίστεως.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ

Τὴν Δευτέραν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πανηγυρίζουν οἱ κάτωθι Ἱεροὶ Ναοί:

- α) Ἱερὸς Ναὸς Ἁγίας Τριάδος Κουπονίων.
- β) Ἱερὸς Ναὸς Ἁγίας Τριάδος Μπάλλας Ἀττικῆς.
- γ) Ἱερὸς Ναὸς Ἁγίας Τριάδος Τρίμης.
- δ) Ἱερὸς Ναὸς Ἁγίας Τριάδος Νεμέας Κορινθίας.
- ε) Ἱερὸς Ναὸς Ἁγίας Τριάδος Ευλοκάστρου Κορινθίας.
- στ) Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίας Τριάδος Λουτρακίου.
- ζ) Ἱερὸς Ναὸς Ἁγίας Τριάδος Λεβαδείας.

Ἐπίσης τὴν 11ην τοῦ παρόντος μηνὸς, πανηγυρίζει τὸ παρὰ τὴν Βαρυμπόμπην Ἱερὸν Ἑσχαστήριον Ἀξίων Ἑστίν, τὴν δὲ Κυριακὴν τῶν Ἀγίων Πάντων πανηγυρίζει ὁ παρὰ τὴν συνοικίαν Βύρωνος Ἱερὸς Ναὸς τῶν Ἀγίων Πάντων, ἀφ' ἑσπέρας θὰ ψαλῇ ὁ Μ. Ἑσπερινός, τὴν δὲ πρωΐαν ἡ Θεία Λειτουργία μετ' ἁρτοκλασίας.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες ὅθεν νὰ ἐκκλησιασθῶσιν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίων Πάντων, δύνανται νὰ μεταβῶσι διὰ τῶν λεωφορεῶν Μεταμορφώσεως, στάσις στροφὴ ὁδὸς Μαγνησίας 21. Ἀφαιρηθὲν ἀπὸ τὸ Δημοτικὸν Νοσοκομεῖον ἢ ἀπὸ τὴν Πλατεῖα Μοναστηρακίου.

Ὡσαύτως πανηγυρίζει καὶ ὁ Ἱερὸς Ναὸς Ἀγίων Πάντων Παλαιᾶς Κοκκινιάς.

Παραιτήσεις μελῶν ἐκ τοῦ Δ. Σ. τῆς Π.Ο.Ε.Ο.Κ.

Κατηγορακτικῶς διὰ τὸ ἀντικληρικὸν πνεῦμα τοῦ ἀποδοκιμασθέντος ὑπὸ τοῦ Ἱερατικοῦ Συνεδρίου ὡς προέδρου κ. Δ. Χασιώτου παρητήθησαν οἱ ἀναπληρωματικοὶ Σύμβουλοι κ. κ. Π. Καραμάνος δικηγόρος, Κων. Θεοφάνους, Παν. Πελεγρῆς, Ἡλ. Φύσσας, Ὁ κ. Π. Λέκας δικηγόρος ἐδήλωσε, ὅτε οὐδέποτε ἐκλήθη καὶ εἰργάσθη ὡς μέλος τοῦ Δ.Σ.

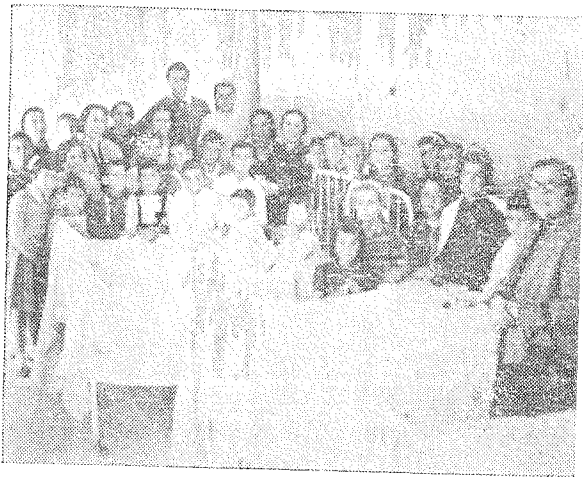
Ὡσαύτως τὸ Δ. Σ. τοῦ ἐν Θεσβνίκῃ «Ἐθνικοθρησκευτικοῦ Σωματείου Γ.Ο.Χ.» ἐπιστρέφει τὰ «Ἐβδομαδιαία Δελτία» καὶ δι' ἐπιστολῆς τοῦ ἀποδοκιμάζει τὸ θράσος κ. Δ. Χασιώτου.

"ΠΗΓΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ,"

(Κάνιγγος 32—Μεσώρροφος—Ἀθῆναι)

Παρακαλοῦμεν τοὺς ὀφείλοντας πρὸς τὸν ἐκδοτικὸν ἡμῶν οἶκον, ὅπως ἐξοφλήσουν τὰ χρεῖα των, καθ' ὅσον ἐτοιμαζόμεθα διὰ νέαν ἐκδοσιν Ἐκκλησιαστικοῦ συγγράμματος καὶ ἔχομεν ἀνάγκην χρημάτων.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Ἀπὸ ἐπίσκεψιν μαθητῶν τῶν Κατηχητικῶν μας εἰς τὰ ἀσθενῆ παιδιὰκια τοῦ Ἀσκληπίου

Ὁ χαρτοπόλεμος καὶ οἱ ὑπεύθυνοι.

Ὁ κ. Δ. Ὑπασίου ἐπανελάβε καὶ πάλιν τὸν ἱεροσφιλῆ εἰς αὐτὸν χαρτοπόλεμον. Βεβαίως ὁ κόσμος ἔχει σύνοιαν καὶ διαβλέπει τὰ ἐλατήρια τῶν θορυβοποιῶν. Ἡμεῖς δὲν θὰ τὸν μιμηθῶμεν εἰς τὴν ἀθλίαν δραστηριότητά του, θέτοντες τὸς στήλας τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Δικαίου, ἀναγράφοντες εἰς αὐτὰς τὰς ἀπαντήσεις εἰς τὰς προκλητικὰς του ἐπιθέσεις. Παραδίδομεν τοὺς ταραξίας ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὴν ὀδέκαστον Δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ, εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ὁποῦ εἶναι φοβερὸν τις νὰ ἐμπέσῃ καὶ εἰς τὴν σύνοιαν τῶν μελῶν τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ., τὰ ὁποῖα θὰ πρέπει νὰ ζητήσουν ἀπὸ τὸν κ. Ὑπασίου τὸν λόγον καὶ ἐξηγήσεις ὅχι βεβαίως εἰς τὸν κλειστὸν καὶ σκοτεινὸν χώρον τῶν προσφιλῶν εἰς αὐτὸν συκοφαντικῶν ψιθύρων, ἀλλ' εἰς τὸ φῶς μιᾶς ἐκτάκτου Γενικῆς Συνελεύσεως. Ἐὰν ἔχῃ λόγους ὁ κ. Ὑπασίου νὰ ἀποφεύγῃ τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν, ἔχουν ὑποχρέωσιν τὰ μέλη νὰ τὴν ἐπιβάλλουν.

Ἡ ἐτησίαι φιланθρωπική ἀγορὰ τῆς Παναγίας «Ὁδηγητρίας».

Ἐπραγματοποιήθη καὶ ἐφέτος εἰς τὴν Ἱδιωτικὴν Σχολὴν τοῦ κ. Ν. Μπορούνη ἐν Πειραιεὶ ἡ φιλανθρωπικὴ ἀγορὰ τῆς «Παναγίας τῆς Ὁδηγητρίας». Ἐσημείωσε λαμπρὰν ἐπιτυχίαν καὶ ἀπὸ ἀπόψεως κινήσεως καὶ ἀπὸ ἀπόψεως εἰδὼν καὶ ἀπὸ ἀπόψεως τάξεως. Εἰς ἑξῆς ἡλιν ἔκδοσιν θὰ δώσωμεν μίαν περιγραφὴν τῆς ἐορτῆς. ἐν τῷ παρόντι ἀρκοῦμεθα νὰ συγχαρῶμεν θερμῶς τὸ Δ.Σ., τὰς κυρίας καὶ δεσποινίδας καὶ ὅλους, ὅσοι ἐργάσθησαν διὰ τὸ ἔργον αὐτό, τοῦ ὁποῦ σκοπὸς εἶναι ἡ ἐφαρμογὴ τῆς Ἀγάπης εἰς τὴν κοινωνίαν ἢ ἀνακούφισις τοῦ πάσχοντος καὶ πρὸ παντὸς ἡ διοργάνωσις τῆς θερμῆς κατασκηνωτικῆς περιόδου διὰ τὰ ἄπορα καὶ πτωχὰ παιδιὰκια τῶν Κατηχητικῶν μας Σχολείων.

Ἀπήχησις ἐρεῦνης μας.

Βαθυτάτην ἀπήχησιν παρὰ τῇ κοινῇ γνώμῃ ἔσχε ἡ ἔρευνα τοῦ αἰδεσιμωτάτου ἐφημερίου Δράμας, Πατρὸς Μιχαὴλ Σαββοπούλου, σχετικῶς μὲ τὴν υἱοθεσίαν ἑλληνοπαίδων ὑπὸ ἁλλοδόξων. Ἐκτὸς τῶν ἄλλων σχετικῶς ἔγραψαν αἱ ἐφημερίδες «Ἐθνος» (10-6-57) καὶ «Μακεδονία» (13-6-59).

Ἀξιόπαινος ζήλος.

Ἀναδημοσιεύομεν, ὡς ἔχει ἐκ τῆς ἐφημερίδος «ἘΣΤΙΑ» (9-6-59) σχόλιον ὑπὸ τὸν τίτλον «Χειροφίλημα» διακριθὲν διὰ τὸ ἐντονὸν ὁρθόδοξον καὶ ἐθνικὸν χρίσμα του.

Τὸ χειροφίλημα.

Ὅσοι παρηκολούθησαν, εἰς τὰ κινηματογραφικὰ ἐπικάϊρα τῆς τελευταίας ἐβδομάδος τὴν «ἱκρόασιν» ποὺ ἐχορήγησεν ὁ Πάπας εἰς τὴν Α.Μ. τὸν Βασιλέα καὶ τὴν Βασίλισσαν, εἶδαν κατὰπληκτοὶ τὸν βασιλέα τῶν Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων νὰ κύπτῃ καὶ νὰ φιλῇ εὐλαβῶς τὴν δεξιάν τοῦ καθολικοῦ Ποντίφικος, κατὰ τὰς ὑποδείξεις τοῦ ὑπευθύνου ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Τσοῦτσα, ὅστις καὶ πράττει τὸ αὐτό.

Καὶ ὁ μὲν ἀμαθὴς ὑπουργός, στερούμενος πτυχίου Νομικῆς ἀγνοεῖ καὶ τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς Ὁρθοδοξίας. Οἱ Ἕλληνες δὲμος γνωρίζουν, ὅτι ὁ Βασιλεὺς τῶν, πρὶν ἢ ἀνέλθῃ εἰς τὸν Θρόνον ὀρκίζεται κατὰ τὸ ἀρθρον 43 «εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἀγίας καὶ Ὁμοουσίου καὶ Ἀδιαιρέτου Τριάδος» (τὴν ὁποίαν προσβάλλει τὸ filioque) νὰ προστατεύῃ «τὴν ἐπικρατοῦσαν θρησκείαν τῶν Ἑλλήνων» τοιαύτη δὲ εἶναι — κατὰ τὸ ἀρθρον 1, τοῦ Συντάγματος — ἡ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας «ἐκκλήσεως ἀπαρσασαλὺτως τοὺς τε ἱεροὺς ἀποστολικούς καὶ συνοδικούς κανόνας καὶ τὰς ἱεράς παραδόσεις». Κατὰ τὰς παραδόσεις δὲ αὐτὰς ὁ ἀρχηγός τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης εἶναι παραβάτης τοῦ Ὁρθοδόξου Δόγματος δι' ὃ καὶ ἡμποροῦν βεβαίως, ν' ἀσπάζονται τὴν χεῖρα του ὅλοι οἱ καθολικοί, διαμαρτυρούμενοι ἢ μουςουλμάνοι βασιλεῖς, ἀλλ' ὅχι ὁ τελευταῖος ἀπομεινὸν βασιλεὺς τῆς Ὁρθοδοξίας. Τοῦτο δὲ τοσοῦτον μᾶλλον, καθ' ὅσον μέχρι μὲν ἐοῦ 9ου αἰῶνος οἱ Πάπαι προσεκύνουν τὸν Αὐτοκράτορα, ἀπὸ δὲ τῆς ἐποχῆς τοῦ Φωτίου, ὁ Βασιλεὺς προσερχόμενος εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἀγ. Σοφίας ἡσπάζετο εἰς τὴν παρειὰν ὡς ἴσος πρὸς ἴσον, τὸν Πατριάρχην — ὁδόδοξον, μάλιστα, καὶ ὅχι παραβάτην ποὺ τὸν ὑποδέχετο εἰς τὴν εἴσοδον.

ὑπὸ τὰς συνθήκας αὐτὰς τὸ ταπεινωτικὸν διὰ τὴν Ὁρθοδόξιν χειροφίλημα, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπεχρέωσε τὴν Α.Μ. τὸν Βασιλέα ἡ δουλικὴ πρὸς πάντα ξένον κυβερνήτην ἀποτελεῖ νέαν προσβολὴν διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἐκκλησίαν πρέπει δὲ νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι καὶ ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἑλλάδος θὰ ζητήσῃ τὰς σχετικὰς εὐθύνas ἀπὸ τὸν ἐνοχον ὑπουργόν.

Ἡ πανήγυρις τῆς Παναγίας (Λεοπεσίου)

Με μεγαλοπρέπειαν καὶ εὐκοσμίαν ἐτελέσθη ἡ πανήγυρις τῶν Ἁγίων Πατέρων εἰς τὸ εὐσεβὲς καὶ ἀγαπητὸν Παράρτημα τῆς Παιανίας, ὅπου ὁ Ναὸς τοῦ Παρρητήματος ἔχει καθαγιασθῇ ἐπ' ὀνόματι τῶν Ἁγίων Πατέρων. Πλήθος κόσμου ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα προσήλθον. Ἐγένετο κατανυκτικὴ λειτουργία καὶ ἐπικάϊρον κήρυγμα. Ἐπικολούθησε λιτανεῖα. Μετὰ δὲ τὸ τέλος προσεφέρθησαν γλυκίσματα εἰς τὸ ἐκκλησίασμα. Ὅλοι ἐθαύμασαν τὴν τάξιν, τὴν ἀγάπην τῶν μελῶν τοῦ Παρρητήματος, τὸν ζήλον τῶν. Συγχαίρομεν θερμῶς τὸν ἐφημέριον αἰδεσιμωτάτον ἱερέα κ. Νικόλαον Καλοσκάμην, τοὺς εὐσεβεῖς ἐπιτρόπους καὶ ὅλα ἐν γένει τὰ μέλη τοῦ Παρρητήματος.

Καὶ εἰς Σπάτα.

Ἐξ ἴσου λαμπρὰ ἐγένετο καὶ ἡ ἐτήσια Πανήγυρις εἰς Σπάτα, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Ἀναλήψεως. Προσῆλθον ἀρκετοὶ φιλακόλουθοι ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῆς Ἀττικῆς.